

(9 DE FEBRER DEL 1908)

mateixa, o sigui a l'un costat y a l'altre de la plataforma destinada als choristes hi s'elen els regidors senyors Rovira, Duran, Fuster, Rahola, Giralt, Roca y Ballver, Puig, Sagarra y Rogent; els diputats provincials senyors Plaça, Rafols, Valls, Roca y Badia; els senadors senyors Abadal, Farguella y marquès de Camps; els individus de la Directiva de l'Orfeó, senyors Serra, Martí Estany, López Franch, Rafart, Valls y Forcada y els mestres senyors Pujol, Salvat y Comella.

Entre'l públic hi vegegrem a les personalitats més sobressortints tant en política com en l'art de nostra terra.

Els orfeonistes, presidits per la senyera, ocupaven tot el fons de la plataforma... El sol, ja mitg apagat, entrava pels grans finestres de la dreta, matisant de llum y espurnejant de colors, el sens fi de detalls, cada un d'ells joies artístiques, que enriqueixen la sumptuosa sala.

Al mitg de la plataforma s'hi bastí un altar y davant d'ell fou el doctor Casañas, vestit de pontifical, procedint tot seguit a la cerimònia de la benedicció de la sala. Primer, aquesta fou benedida desde davant de l'altar, y després el cardenal, ab sos acompanyants, baixà fins al mitg de la mateixa, repetint alí la benedicció.

Un cop la cerimònia religiosa fou acabada, se retirà l'altar, avensantse cap al públic pera llegir un discurs, el president de l'Orfeó, don Joaquim Cabot y Rovira. La presència del senyor Cabot sigué rebuda ab una llarga ovació.

El president de l'Orfeó Català, comensà historiant l'institució que presideix, recordant els seus comensaments en cases humils, quan ningú podia somniar que l'Orfeó emprehgués tant forta volada.

Aquell aixam d'aucells—digué—s'ha fet gros, fins a tenir pels seus cants aquest casal soberb, construït per l'esforç de tots y baix l'inspiració de l'eminent Domènech y Montaner. (Llargos aplaudiments.)

L'Orfeó sempre ha anat arreu a fer sentir els seus cants, fent art y patria. Ell igual ha cantat davant dels públics aristocràtics del Liceu, com ha anat a les barriades obreres a fer sentir a les classes humils les més supremes manifestacions d'art (molt bé). Si d'una població fabril l'han demanat, ell ha corregut a complaurels; si a un llogaret l'han volgut sentir, ell hi ha anat a entonar els seus cants.

Ab entusiasme y fe ha cantat davant dels públics de les ciutats, llogarets y masies com ple d'emoció ha aixecat els seus cants dessorat les voltes dels nostres santuaris. (Aplaudiments.) Si un dia pujava les escales de casa'l cardenal, un altre dia entrava ab la bandera alsada a la Presó Nova, portant an els desgraciats reclosos un alè d'art y de patria. (Ovació.)

S'ha fet gran ab l'esforç de tots y ha posat molt amunt el nom de nostra terra, essent dirigit per la batuta del nostre estimat Millet. (Llargos aplaudiments.)

Més nostra tasca no està acabada. Avui comensem una nova era y per aquest nou esforç confièm ab l'esforç de tot el poble de Catalunya. Y ara, pera acabar, permeteu que us saludi ab una frase ben catalana: senyors, aquí sou a casa vostra! (Ovació que durà llarga estona.)

Després el mestre Pujol llegí un parlament del mestre Millet, el qual no pogué llegir per trobarse molt afònic.

El senyor Millet tributà un sentit record a tots aquells que havent ajudat a l'Orfeó en sos comensaments, havien desaparegut del món dels vius. Encoratjà als orfeonistes, dientlos que s'havien de sentir orgullosos d'haver arribat al lloc que avui l'Orfeó se troba.

El parlament del director de l'Orfeó sigué ovacionat d'una manera grandiosa. Aquella ovació's repetí dues o tres vegades, sempre creixent, demostrant així els reunits la gran estima que senten pel mestre Millet.

Seguidament s'executà l següent programa:

«El cant de la senyera» (Millet), acompanyat a l'orga pel mestre Daniel; «Els xiquets de Valls» (Clavé), per la secció d'homes; «Rapsòdia» (Gigout) sobre temes populars catalans, executada pel mestre Daniel; «La Mare de Déu» (Nicolau), per les tres seccions; «Pensament» (Daniel), executat per l'autor; «Alleluia» (Hendel), acompanyat a l'orga pel mestre Daniel; «Els segadors», units, ab acompanyament d'orga.

Totes les composicions del programa si-gueren interpretades d'aquella manera tant acabada a que'ns té acostumats l'Orfeó Català. Les ovacions y els aplaudiments foren grans, d'una manera especial per l'«Alleluia» que causà una emoció fondíssima a l'auditori. Mes, l'ovació grossa, l'ovació llarga y inacabable, fou la que's tributà a «Els Segadors».

Al sentirse les primeres notes del nostre himne nacional, tothom: orfeonistes, cardenal, arcaide, diputats, regidors, públic, etc., se posà de peu dret y a l'entonar els orfeonistes aquell «a les armes, catalans» esclatà xardorosa, ferma, una ovació inacabable. Mai havíem sentit «Els Segadors» cantats tant magistralment, ni que'ns fessin un efecte tant grandios. L'acompanyament d'orga donà a les severes notes de la cançó popular catalana, una grandiositat arrobadora...

Feia goig veure an aquella massa, autoritats, ideocràcia y poble, dominats per una mateixa emoció, y enduts els seus esperits per aquell himne de plany y de revolta...

Molts comparaven «Els Segadors» d'ahir ab aquells altres que també cantà l'Orfeó Català sota les voltes de Poblet, ab l'acompanyament de llamps y trons y devassall d'aigua aquell dia solemne que les dones catalanes feren entrega de la seva bandera a l'Unió Catalanista. Certament, potser són les dues vegades que'l cant català ha emocionat més a l'auditori.

Un detall: a l'acabar-se de cantar «La Mare de Déu» s'encengueren els aparells electrics de la sala, lo qual produí un moviment d'encis, traduït després en llargs aplaudiments. La sala il·luminada resultà als ulls de tots una nova meravella.

Acabat el programa se retirà'l cardenal, quedantse encara una estona les demés autoritats, les quals foren obsequiades, junt ab altres persones convidades, ab un delicat lunch, pels individus de la Junta Directiva.

La nostra enhorabona a l'Orfeó Català, al qui tant deu la patria renaixenta. 7-2-208

A l'Orfeó Català

Una d'aquelles festes que perduren sempre en la memoria dels pobles que les realisen, una d'aquelles festes que pot omplir de satisfacció y orgull a l'entitat que les organisa, se celebra ahir a Barcelona.

L'Orfeó Català, aquesta benemèrita institució, orgull de Catalunya, que tant alt ha posat el nom artístic de nostra terra, inaugurà ahir a la tarda la sala de concerts del seu sumptuós palau que baix la direcció de l'eminent arquitecte don Lluís Domènech y Montaner, s'ha construït al carrer Més Alt de Sant Pere, y que constitueix, segons parer d'un distingit arquitecte, la més grossa de les meravelles artístiques que hi ha a Barcelona.

De molt abans de l'hora senyalada pera'l comensament de la festa comensaren a acudir al casal de l'Orfeó Català, nombrosos convidats a l'acte. El senyor cardenal Casañas, igualment que l'arcaide senyor Sanllehy y que'l representant del president de la Diputació don Secundí Coderech, foren rebuts a la porta pel president de l'Orfeó senyor Cabot y Rovira, acompanyat d'alguns individus de la Directiva.

A dos quarts de quatre feren sa entrada al lloc destinat als orfeonistes, l'arcaide, el cardenal, el representant de la Diputació, els regidors, els diputats a Corts, els provincials, els senadors, la Junta Directiva de l'Orfeó y els orfeonistes. La presència de la comitiva oficial sigué rebuda per l'immensa gentada que ja omplena la sala de concerts, per una ovació atronadora.

La sala presentava un oop de vista imponent. Totes les llotgetes y totes les butaques estaven acupades. Els passadissos estaven plens d'espectadors que no havien tingut lloc ont inquirirse. Les senyores y senyores eren moltes, vengentsenhi de les pertanexents a les famílies més distingides de Barcelona.

El doctor Casañas s'assegué en un silló que hi havia darrera d'una petita taula col·locada a la dreta. Al cardenal li feien costat: a la dreta, els senyors don Domingo Sanllehy y don Vicens de Moragas y a l'esquerra, don Secundí Coderech, don Joaquim Cabot y Rovira y don Lluís Millet.

Darrera de la presidència y davant de la

De política

El materialisme català

Ens porta, un periòdic de Madrid, la conferència den Burguete a Salamanca, y es per ella que deduí que es el den Burguete un dels esperits castellans més inquietats per Catalunya.

Quin amor més gran per Espanya, y quina tristesa més formidable, també, en Burguete! Ell venia predicant als seus compatriotes un dinamisme espiritual, un moviment ofensiu en tota la vida espanyola, y quan l'acaparador pessimisme dels apòstols no escoltats s'arrel·lava en la seva ànima, heusaquí que un tros d'Espanya erida, vibra com una corda de guitarra, congriantse en ell tots aquells vitalismes que en Burguete, somnador d'una terra de prometença, llensava a l'aire de la Tebalda castellana.

Y un fenomen se produeix. En Burguete, y ab ell altres intellectuals de Castilla, davant de l'epifania demanada, del desitjat excel·sor d'activitat, no laboren per desitjar amplificar espanyolament l'afirmació catalana, sinó que portant al laborator del seu pessimisme el nostre ideal, l'analisen, el garvellon, sense posar en el seu examen l'efusió d'ànima, l'amor franciscà a tot lo que fassi vida, a tot lo que tingui un ritme, precisos pera floarse a l'entranya de les coses humanes amarares d'idealitat.